

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Franchet i Byk przeciwko Komisji**

(Sprawa T-48/05) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Służba publiczna — Dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Sprawa „Eurostatu” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Brak powiadomienia zainteresowanych urzędników i komitetu nadzoru OLAF-u — Przekleki w prasie — Ujawnienie informacji przez OLAF i Komisję — Naruszenie zasady domniemania niewinności — Krzywda moralna — Związek przyczynowy)

(2008/C 209/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yves Franchet (Nicea, Francja) i Daniel Byk (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: J.-F. Pasquier, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku zarzuczanych Komisji i OLAF naruszeń w ramach dochodzenia w sprawie „Eurostatu”.

Sentencja wyroku

- 1) Komisja zapłaci kwotę 56 tys. EUR na rzecz Yvesa Francheta i Daniela Byka.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Huvis przeciwko Radzie**

(Sprawa T-221/05) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz włókien poliestrowych z Korei — Rozporządzenie kończące przegląd okresowy — Zastosowanie metody innej niż metoda stosowana w pierwotnym okresie dochodzenia — Konieczność zmiany okoliczności — Korekta żądana z uwagi na koszty kredytu — Termin zapłaty — Ciężar dowodu — Zasada dobrej administracji — Artykuł 2 ust. 10 lit. b) i g) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96)

(2008/C 209/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Huvis Corp. (Gangnam-gu, Seul, Korea Południowa) (przedstawiciele: J.-F. Bellis, F. Di Gianni i R. Antonini, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa, avocat)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Righini oraz K. Talabér-Ricz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2005 z dnia 10 marca 2005 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Chińskiej Republiki Ludowej i Arabii Saudyjskiej, wprowadzającego zmiany do rozporządzenia (WE) nr 2852/2000 nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Republiki Korei i kończącego postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu z Tajwanu (Dz. U. L 71, str. 1) oraz, po drugie, wniosek żądający, na podstawie art. 241 WE, stwierdzenia niemożności stosowania przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), w zakresie w jakim są one podstawą zakwestionowanych wniosków zawartych w rozporządzeniu nr 428/2005.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2005 z dnia 10 marca 2005 r. nakładającego ostateczne cła antidumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Chińskiej Republiki Ludowej i Arabii Saudyjskiej, wprowadzającego zmiany do rozporządzenia (WE) nr 2852/2000 nakładającego ostateczne cła antidumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Republiki Korei i kończącego postępowanie antidumpingowe w odniesieniu do przywozu z Tajwanu, w zakresie w jakim cło antidumpingowe nałożone na wywóz do Wspólnoty Europejskiej towarów produkowanych i wywożonych przez Huis Corp. przekracza cło, które znalazłoby zastosowanie, gdyby dokonano korekty normalnej wartości z tytułu opłat importowych i podatków pośrednich w zastosowaniu metody „input” stosowanej w pierwotnym okresie dochodzenia.

2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.

3) Rada pokrywa koszty własne oraz 70 % kosztów poniesionych przez Huis Corp.

4) Komisja pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Marcuccio przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone T-296/05 i T-408/05) (¹)

**(Zabezpieczenie społeczne — Żądanie zwrotu kosztów leczenia
w 100 % — Odmowa wyraźna i dorozumiana)**

(2008/C 209/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciele: na początku A. Distanto, potem G. Cipressa i L. Garofalo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i J. Currall, pełnomocnicy, wspierani przez A. Dal Ferro, adwokata)

Przedmiot sprawy

W szczególności żądanie stwierdzenia nieważności dwóch dorozumianych decyzji Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w razie

choroby WE odmawiających zwrotu w 100 % kosztów leczenia poniesionych przez skarżącego, a także żądanie mające na celu obciążenie Komisji wypłatą na rzecz skarżącego kwoty poniesionych przez niego kosztów leczenia.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Coffee Store przeciwko OHIM (THE COFFEE STORE)**

(Sprawa T-323/05) (¹)

**(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego THE COFFEE STORE —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter
opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE)
nr 40/94)**

(2008/C 209/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: The Coffee Store GmbH (Mannheim, Niemcy) (przedstawiciel: M. Buddeberg, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo T. Eichenberg, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2005 r. (sprawa R 855/2004-2) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego THE COFFEE STORE jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.